

nærværende Forflag og de nysantydede tvende Lovudkast er den, at medens hine, naar de vare ophøjede til Love, først forudsattes at skulle træde i Kraft samtidig med Indførelsen af en Forfatningslov for Islands særlige Anliggender, er den i Udcast foreliggende Lov, uden at knyttes til hin Betingelse, foreslaaet at skulle træde i Kraft med næste Finansaars Begyndelse. Dette Forflag finder sin naturlige Begrundelse i Hensynet til, at det efter den Maade, hvorpaa Althinget i 1869 stillede sig til det da af Regeringen forelagte Udcast til en saadan Forfatningslov — i hvilken Henseende man tillader sig at henvise til de ovenfor anførte „Afkstykker vedkommende den islandske Forfatnings- og Finanslag“ — end ikke med nogenlunde Sikkerhed lader sig beregne, naar det vil kunne lykkes at tilveiebringe en sliq Forfatningslov, i alt Fald forsaavidt Regeringen ikke maatte bestemme sig til at iværksætte en Forandring i Althings-Institutionen, som Thinget selv ikke forud havde tilraadet. Men Regeringen har derhos troet ved det omhandlede Forflag at imødekomme Rigsdagens eget Ønske, idet det nemlig under Folkethingets 3die Behandling af Finanslovsforflaget for 1870—71 saavel af Finansudvalgets Ordfører som af dets Formand med stor Styrke blev gjort gjældende, at Rigsdagen maatte ønske sig fritagen for at skulle lyselsætte sig med Enkelthederne i Islands Budget og i dets Sted langt vilde foretrække at stille en rund Sum til Regeringens Raadighed som Bidrag til Bestridelsen af Islands særlige Udgifter (jfr. Rigsdags-Tidende for Samlingen 1869—70, Folkethingets Forhandlinger II. Sp. 4928 ff, 4948 ff.)

Med Hensyn til Udcastets statsretlige Bestemmelser har man troet at burde indskrænke sig til det i strengeste Forstand Nødvendige og Aundværilige. I Spidsen for Lovforlaget har man fundet det passende at opstille den i § 1 indeholdte Sætning i en Form, der

stemmer med Althingets gjentagne Gange udtalte Ønske. Medens Bestemmelsen i § 2 om, at Spørgsmaalet angaaende Islands Repræsentation i Rigsdagen kun kan afgjøres ved en baade af Rigets almindelige og af Islands særlige Lovgivningsmagt vedtagne Lov, er i Dvereenstemmelse med, hvad begge Rigsdagens Afdelinger tidligere have erklæret sig enige i, har man troet, at der ikke kunde være nogen væsentlig Betænkelighed ved at gjøre Island den i samme Paragraf indeholdte Indrømmelse, at der, saalænge det ikke er repræsenteret i Rigsdagen, ikke heller vil blive stillet noget Krav til det om Bidrag til Rigets almindelige Fornødenheder, idet det, om det end maa fastholdes som det i Principet rigtige, at det er Rigets almindelige Lovgivningsmyndighed, som det — uanset iøvrigt, om Island er repræsenteret i Rigsdagen eller ei — tilkommer at udfribe ogsaa fra Island et Bidrag i Penge eller Mandskab, dog under samtlige hidtil førte Forhandlinger har været underforstaaet som en Selvfølge, at der ikke i nogen nærliggende Fremtid vilde blive gjort Brug af en saadan Ret. Endelig bemærkes, at man i Henhold til de herom paa Rigsdagen førte Forhandlinger har troet at burde fastholde Højesterets hidtidige Stilling som øverste Appellinstans ogsaa for islandske Retsager, saaledes at der ikke uden Medvirkning af Rigets almindelige Lovgivningsmagt hert vil kunne skee nogen Forandring.

Hvad angaaer de finansielle Bestemmelser, bemærkes kun, at man i § 5 har foreslaaet Statskassens Tilfud til Island fastsat i Dvereenstemmelse med, hvad der i Rigsdagens næstforrige Samling blev vedtaget ved Folkethingets eneste Behandling af det da foreliggende Udcast til Lov om Islands Finansiæsen, hvilket efter samtlige i Sagen hidtil førte Forhandlinger formeentlig neppe trænger til nogen særlig Begrundelse.